

Славни глумац Драган Николић преминуо је данас после дуге и тешке болести. Легендарни глумац преминуо је у 73. години у болници у Београду.

Као Флојд је у “фићи” био луда глава што “до подне увек спава”, а знао је и по који шлагер да отпева Неди Арнерић у “Ко то тамо пева”.

Осим тога, као Попај се у “Балкан експресу” бринуо о једној малој Јеврејки, уз Тихог се у “Отписанима” борио против Немаца, да би коју годину касније, у повратку, дошао главе Кригеру.

Ишао је и на трке у Монци, а у једној од последњих улога, у филму “Видимо се, Монтевидео”, играо је првог председника ФИФА Жила Римеа.

Драган Николић рођен је 20. августа 1943. године у Београду од оца Душана и мајке Јелене.

Одрастао је на Црвеном крсту, а након завршене основне школе уписао је Четрнаесту београдску гимназију коју није завршио јер је био премештен у Економску школу.

Две године након тога, 17-годишњи Драгослав, како му је било пуно име, као најмлађи студент уписао је Академију за позориште, филм, радио и телевизију.

Дипломирао је на Факултету драмских уметности у Београду.

Прву улогу на филму имао је 1964. године у филму “Право стање ствари”, а годину дана касније у одјавној шпици серије “Довољно је ћутати” уместо пуног имена стављено је - Драган Николић - и то је остало за цео живот.

Прву значајну улогу остварио је у филму Живојина Павловића “Када будем мртав и бео” из 1967. године, за коју је награђен дипломом на фестивалу у Пули годину дана касније.

Осим тога, 1985. године освојио је и Октобарску награду града Београда за “креативну способност да узбудљиво предочи лик великог психолошког распона у филму “Живот је леп”.

Током своје богате каријере снимио је више од 30 филмова; истичу се „Хороскоп“ (Б. Драшковић, 1969); „Бубе у глави“ (М. Радивојевић, 1970), „Улога моје породице у светској револуцији“ (Б. Ченгић, 1971), "Млад и здрав као ружа" (Ј. Јовановић, 1971), „Без речи“ (М. Радивојевић, 1972, Цар Константин у Нишу), „Кичма“ (В. Гилић, 1975), "Национална класа" (Г. Марковић, 1979, Цар Константин), "Ко то тамо пева" (С. Шијан, 1980), „Бановић Страхиња“ (В. Мимица, 1981), где је за улогу турског пљачкаша Алије награђен Златном ареном у Пули, „Сезона мира у Паризу“ (П. Голубовић, 1981), „Нешто између“ (С. Карановић, 1983), "Балкан експрес" (Б. Балетић, 1983), „Обећана земља“ (В. Булајић, 1986), "Последњи круг у Монци" (А. Бошковић, 1989), "Оригинал фалсификата" (Д. Кресоја, 1991).

Наступао је и у кратким играним филмовима и на телевизији; велику популарност код

млађе публике донео му је лик Прлета из филмова и телевизијских серија "Отписани" (1974) и "Повратак отписаних" (1976), режисера Александра Ћорђевића, а истакао се и у серији шоу програма "Образ уз образ", заједно са супругом Миленом Дравић.

Године 2000. додељена му је Награда „Павле Вуисић“, која се додељује глумцу за животно дело.

(Б92)